

KULIN ÁGNES

TULIPÁN

„Én csak fekszem az ágyon, és olyan helyre vágyom, hova csak a szél jut el” – pörög gondolataim lejátszóján a dal, majd azon jár a fejem, mennyit időzik a szél a különböző szoknyák alatt, és milyen összefüggésben van azok szabásával.

Hirtelen megcsap saját szagom, pedig még csak féluton járok megszokott utamon Budapest felé, és még oly messze a tisztító illatzuhany. Belém ívódott eddigi utam és annak bűzét árasztom a világba. Egy jó orrú ember egy szippantásból úgy olvasná le, hol és merre jártam, mint a határőr, amikor útlevelem számát pötyögteti be mindent látó gépébe.

A szagtalán betűket és engem is bevontak eddigi utam helyszínei: karon és arcomon még ott kapaszkodik a csapi marsutka* szaga, ruhámat az állomás és a vonat ragadós, fémes illattal ajándékozta meg, amit a három átszállás kellemesen felerősített. Újjabb átszállás és megint sínen vagyok, most a MÁV-nál vendégeskedem, de lelki orrom előtt már a BKV illatanyaga lebeg, hogy megfűrödve benne megszülethessen a teljes illatkompozíció.

– Ez tényleg egy tökéletes mix! Utazz velem! – kiálltja képzeletemben a reklámfilmek szókesége porcelán fogait villogtatva és kacsintva, mint a legújabb parfüm reklámarca. Lehet, hogy ami most zavarja az orrom, egyszer hiányozni fog, de szerencsésre bármikor felkereshetem ezt az exkluzív parfümériát egy újabb adag illatmintáért.

A vonat szagattottan megy tovább a naplementében. Személyisége van, nem akárki, hiszen a neve Tulipan, angolosan írja nevét, ékezet nélkül. IC Tulipan művésznévvel megy Debrecenig, ott megpihen egy kicsit, majd onnan más „személy”-ként utazik tovább. Debrecentől már magyarul Tulipánnak hívhatja magát, és bemutatkozik minden bokornak, fának. Pár falut hosszabb pihenő idejéig is megtisztel.

Hajdúszoboszlón felszáll négy hölgy, akik az emberi viselkedés és a falusi élet szépségeit beszélnek meg szépen, ízesen. Megállapodnak a halál misztériumánál, azon belül az ittmaradtak szokásait beszélnek meg az elementekkel szemben: hogyan sírnak-ríznak, akik világeletükben verték az asszonyt. Ők azok, akik gyengéden, csak suttogva merik kimondani a sze-

---

* Iránytaxi

retett nevet, búslakodnak, fohászknak, temetőbe járnak minden nap. Az egyik hölgy sírján „A szeretet örök” felirat szerepel, s ahogy kimondja, elégedettség jelenik meg arcán, a többiekén pedig kényszeredett mosoly és irigység. Általános okoskodás, behízeltő álígéret, hazug vallomás, esetleg mély hittel átgondolt fohász márványba vésett testamentuma ez.

– A temetésen mindig cirkuszol az ember – folyik tovább a beszélgetés, és én csendben, olvasást színélve gépelem a jegyzőkönyvet emlékezetem lapjaira. Pórusaik kinyíltak a gőzben, idegeik ellazultak a hajdúszoboszlói medencékben, a pletyka segít az újabb átalakulásban, mielőtt a vonat beállítja őket az otthoni valóságba.

Leszáll a párkák négyfős csapata, és a fülkében egyedül maradvá újra az ablakok zsíros képernyőjén figyelem a vonat jól ismert útvonalát. Bekukucskálnak az ablakon a Hajdú-Bihar megyei tengeri-gyerekek, pedig alig érnek bokáik, de már megszokták a soraikat naponta többször felszántó mozdony zaját. Megindult a jobb és bal oldal növekedési versenye; a cél – a vonat és utasainak jobb szemügyre vétele. Az első sorok olyan közel vannak a sínekhez, hogy csak a kerekek csíkozásában tudnak gyönyörködni, a vagonok szállítmánya, az utasok szintje még várat magára.

Ezeket a kis palántákat éjszakánként csak a hold dajkálja, ám nem kell féltetni őket, nincsenek egyedül, csak pár elkészült, az árokpartra került, s ott fogant kukoricaszem érezheti társai kirekesztését. Rájuk ebben a környezetben más társak és más barátok várnak. Belőlük sose lesz takarmány, se melegen gőzölgő puliszka.

Egy idő után a kukoricák is aludni térnek, és a teljes sötétben egyedül Tulipán világítja meg a mezők sorait. Mielőtt a fővárosba érne, Tulipán először megmosdik az esővízben, majd magasabb fokozatra kapcsol, hogy hamarabb megszáradjon, ezzel tiszteli meg a pályaudvart és a célállomást. Tisztán lép a patinás Nyugati Pályaudvarra és megválnak fáradt rakományától. Leszállok én is, egy nagyot szippantok a levegőbe és elszégyellem magam, majd egy nagy képzeletbeli kijelzőn választok magamnak újabb vágányt, amelyre léptemmel rakom a síneket a zuhanyzót ígérő végállomás felé.

ELÉGIA

Tél van és hideg. Ha kinézek az ablakon, csak a kék és a barna árnyalatait látom, de a sötét barnaságukban mutatkozó dolgok is végtelen, kék masszáz-

ban állnak. A nap lemenőben van, s viszi magával a földet fedő hóréteg fehérségét. A természet színkeverő palettáján, ahogyan a farmerrel összemossott fehér zoknik válnak kékre, úgy folyt bele az ég színe a hótakaróba.

Az ég és a hó egybeolvad a múlt idővel folyamatosan sötétedő kéken. Az épületek középtájt lebegnek fákkal és minden mással együtt, amit nem takart be a hó. A monoton csendben néha megmozdul egy fatörzs, a háztömbökből kipattan egy folt, elindul, s az úton emberré lesz.

A szobámban jóval több a szín, az energiatakarékos lámpa alatt minden sárgás fényben melegszik, de ha kimegyek, bizonyára magam is beleolvadok egy épületbe vagy fatörzsbe, és velük lebegek tovább a tél délutáni kékítőjében.

HÁZI OLTÁR

Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott – becsukott szemmel és mély pátosszal suttogetta a jól ismert sorokat, majd egy tányér és egy kanál koccant élesen a mosogató alján. Ezután, mint aki jól végezte dolgát, elégedetten megfordult és elment. Én voltam az egyedüli tanú, aki a konyhaszéken ülve, kávéval a kezemben, lopva megfigyelhettem ezt a rendkívüli eseményt.

A lélek megtisztult, de az edények piszkosak maradtak, csak újabb stációhoz értek a konyhaszékrenyig vezető útjukon.

Mit is várhat egy mosogató kagyló? Szolgálati éveinek egyik csúcspontja lehetett ez az esemény; az a szemhunyásnyi idő, ami a rövid ima és az edények megérkezése között történt. Pár pillanatra konyhai oltárrá vált az étel egyházában, és fémes csillogásában átsejlett egy darabka mennyei fény. Közelebb hajoltam, hátha jobban megfigyelhetem a csillogást, majd egy jól irányított vízszugárral és mosogatószerrel tovább mostam más oltárok felé.

SZE-ME-SE

Volt a bal szememben egy könnycsepp, egy olyan tipikusan boldog fajta. Mivel nem szerette volna elhagyni szememet, ott lakott a bal, belső szögödrömnél, a könnycsatornától nem messze, a 4. és 6. alsó szempil-lám tövébenél.

Minden pislogásnál szétterült szemgolyómon, majd lassan visszacsúszott megszokott helyére. Ha tüszentettem vagy véletlenül a napba néztem, erősen kapaszkodott, nehogy kicseppenjen. Leginkább a zöld és piros színeket, vagy a pöttyös anyagok lengését szerette figyelni, de kedvesek voltak neki a régi magyar filmek és a művészfilmek egyaránt, akárcsak egy mosolygós arc látványa.

Kis idő múltával közelebbi barátságot kötött a szembogaram bal alsó részén elhelyezkedő barna folttal. Azok voltak a legboldogabb pillanatok, amikor jobbra és lefelé néztem, ekkor kerültek legközelebb egymáshoz. Az íriszfolt is örült újdonsült barátjának, mert már eléggé unta a többiek társaságát, főleg a pupilla felettiekét, ők nagyon el voltakelve magukkal.

Boldogságban teltek így a napok február 4-től egészen május 24-ig, amikor születnapom reggelén olyan jóízűt nyújtózkodtam, hogy még a könnyem is kicsordult. Sajnos szokatlan mozdulatom hirtelen érte a könnyecseppet, nem tudott kényelmes zugába húzódni, így végigfolyt bal arcomon és a pizsamám nyakrészén beívódott az anyagba. Így hát sorsa beteljesedett.

Akkor szinte észre se vettem az esetet, csak később lettem rá figyelmes, ha a tükörbe néztem, hogy bal szemem és annak egy barna foltja a pupilla alatt, szomorúbb a megszokottnál; de még inkább akkor, amikor jobbra és lefelé nézek.

TÁRSKERESÉS

Név: Vak Keret

Méret: 150x120 cm

Csomómentes hárs ékráma vagyok. Vastagságom 3 x 5 cm. Ellentétben a fenyővel, én jobban bírom a strapát, és hosszabb időnek is ellenállok, mivel mind a 8 ékem megvan, és keresztléccel is rendelkezem. Annak ellenére, hogy tíz évig szárítottak, jól ismerem a magányt.

Előző kapcsolatomban egy holland csendélet volt a párom. Évtizedekig jól megvoltunk egymással, volt azon a vásznon minden: hámozott citrom, üvegpopó, halak, vadak s mi jó falat. Egészen jó beszélgetéseink voltak, amíg ott lógtunk a Szépművészeti Múzeum barokk termében. Legkisebb beképzeltség nélkül mondhatom, mi voltunk a terem fénypontjai. De új szelek jöttek, új kurátorok, akik felújításba kezdtek, és mi lekerültünk a

pincébe, ahol a nyirkos levegő, a por és a sötét nem tett jót az én kedvesemnek. Míg egy szép napon ajtózár csikordult, fény ragyogott fel, és pár restaurátor meglátott bennünk valamit.

Ekkor következett be a legnagyobb tragédia, mert elválasztottak minket egymástól. Őt áthúzták egy másik rámára, engem pedig magamra hagytak. Azóta több év telt el. Többet, sajnos, nem találkoztunk, da hallottam egy Rodin szobortól, hogy bekerült egy külföldi gyűjteménybe, ahol nagyon sok látogatója van. Örülök sikereinek, és ez engem is arra készítet, hogy tovább lépjek.

Olyan képek jelentkezését várom, amelyek nem félnek a hosszú elkötelezettségtől. Ha jól rám feszülnek, akár évszázadokig is együtt lehetünk. Aktok jelentkezésének kifejezetten örülnék. Válaszokat a Szépművészeti Múzeum 3. számú raktárába várok „ÉLJEN A MŰVÉSZET” jeligére. Absztrakt expresszionisták kíméljenek.

